

טליה סוצקובר-שטדלר

מחר אהיה

היום ראש חֶדֶשׁ
הֵירַח אֵינְנוּ וְכֶךְ גַּם אֲנִי

גופי מְטֻשָּׁטֵשׁ
מְחַרְמֵשׁ וְשָׂרוּי בְּצֵל
לוֹ רַק הָיָה תַּמוּז לְעֶבְדוֹ

מְמַחֵר הַכֹּל יִתְבַּהֵר

בְּהֶרְגָה

והמילים שנאמרו נשארו תלויות מעט באוויר לפני שקיבלו מענה. בלעתי חבילת סוכר מערכת הקפה כדי להקל על צניחת האנרגיה ולבשתי פיג'מה.

"עשיתי עבודה מדהימה עם עצמי היום," אמרתי.

"אני קורא לזה 'לגלות' - כמו מגלה ארצות. זה יותר נעים לי מ'לעבוד'."

"איך היה לך?"

"היה מטורף" (שתיקה). "היית כל הזמן איתו?"

"כן. היה כיף. הכל לבן. ונעים. וטיפלו בי."

"נייס," אומר יוהן.

"מה זה 'נייס'?"

"אני שמח שנהנית."

"אתה מקנא?"

"אני אוהב את החושך, את האנרגיה הסליזית. בחושך עם השדים, יש משהו שמצליח להכניע אותי סוף סוף."

"אני אוהב לבן. נעים. אינטימיות. אני מצליח ככה להקשיב לעצמי."

"נייס. מה שעובד בשבילך."

"ניקח כדור שינה ונלך לישון?"

"הכנתי לך על השולחן ליד המיטה. אני כבר לקחתי."

"למה לא חיכית לי? אני לא רוצה להישאר ער לבר."

"אתה תירדם כשהראש עוד בדרך אל הכר. אני מכיר אותך."

"להתראות בצד השני. לילה טוב."

"לילה טוב."

